

De adelaar en het serpent

Eerste druk © 2014 Peter Keijsers

ISBN: 978-94-631-8596-7

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

PETER KEIJSERS

DE ADELAAR
EN HET SERPENT

Alle namen in dit boek zijn aangepast om tenminste enige vorm van privacy van de betreffende personen te garanderen. Daarnaast zijn de hoofdpersonages enigszins aangepast in karakter; ten eerste ten dienste van het verhaal en ten tweede wederom vanwege redenen om tenminste enige vorm van privacy te waarborgen.

1.

Twee weken geleden kwam ik aan in Mexico-stad of, zoals ze hier zeggen, Distrito Federal. Altijd een heel gedoe om via de douane en de bagageruimte naar buiten te komen. Vooral bij de douane duurt het wachten altijd behoorlijk lang, zeker als je een buitenlander bent. Mexicanen hebben een aparte controlepost, net als vele luchthavens dat voor ingezetenen hebben. Nadat ik vervolgens mijn koffers had opgepikt en door de laatste controle ging, was ik toe aan een sigaret. Het was een lange vlucht en ik had niet kunnen slapen in het vliegtuig. Meestal lukte me dat wel, maar dit keer zat ik ingesloten door een puber, die erg beweeglijk was in zijn slaap, aan mijn linkerkant en een overmaatse Welshman, die voortdurend in onverstanebaar Engels tegen mij praatte, aan mijn rechterkant. Slapen tijdens de vlucht was daarom onmogelijk.

Eenmaal buiten draaide ik mijn eerste sigaret in zestien uur tijd. Ik stak hem aan en nam een flinke hijs. Ik voelde de nicotine door mijn aderen stromen; het zakte in mijn benen, die als van beton werden, en ik werd licht in mijn hoofd. Niet alleen het effect van de eerste sigaret na zoveel tijd was daaraan debet, ook de ijelere lucht van Mexico-stad droeg daaraan bij. De stad ligt ten slotte 2300 meter boven zeeniveau, ingesloten door bergen en twee vulkanen, Ixtaxihuatl de slapende vrouw en Popocatepetl de wakende man.

Als een echte metropool omsluit deze stad je volledig, slokt je op en, als je niet uitkijkt, spuugt je ook weer onverbiddelijk uit. Omdat ik door de nicotine moeite had me staande te houden, ging ik op een van mijn koffers zitten en genoot ik van elke hijs. Met mijn verfromfaaide kleren, ietwat verwarde haardos en meer dan een dagbaard zou ik niet misstaan als clochard in het 19^e-eeuwse Parijs.

Zoals gebruikelijk zou Natasha mij met haar ouders ophalen, maar het duurde dit keer erg lang, dus ging ik weer naar binnen om in de aankomsthal naar haar op zoek te gaan. Zij is erg klein, zelfs voor een Mexicaanse, en misschien had ik haar over het hoofd gezien. Na een paar keer heen en weer te hebben gelopen was ik er zeker van dat zij nog niet was gearriveerd. In een stad van 26 miljoen inwoners kan het verkeer snel vastlopen, zeker omdat de meeste Mexicanen geen rijlessen hebben gehad en daarom niet altijd weten hoe zij zich in het verkeer moeten gedragen. Rijlessen zijn in Mexico ook niet verplicht; een rijbewijs evenmin. Zij was dus nog niet gearriveerd. Ik ging weer naar buiten om daar te wachten en stak nog een sigaret op. Ik ging weer op mijn koffer zitten voor een beetje comfort en genoot deze keer een stuk meer van de tabak.

Het was nu bijna vijf jaar geleden dat ik Natasha leerde kennen, via de sociale media. Ik had haar foto gezien en was direct gefascineerd door de uitdrukking in haar gezicht. Ik had zeker een kwartier gebiologeerd naar die foto zitten staren. Totdat ik me van de foto kon losrukken en schreef dat ik haar gezicht erg mooi en verfrissend vond, natuurlijk in het Engels. Ik wist niet zeker of zij ook Engels sprak, maar tot mijn opluchting gaf zij een reactie in het Engels terug en was daarmee mijn twijfel over de communicatie weggenomen. Nadat we elkaar een paar informatieve vragen stelden en beantwoordden, schreef zij dat ik behoorlijk irritant was. Blijkbaar bleef ik aandringen om wat meer persoonlijke informatie van haar los te krijgen, waarop zij in eerste instantie niet wou ingaan. Ik antwoordde mijn standaard verdedigingszin "Dank je, ik hou ook van jou". Daarna bleef het minutenlang stil, wat voor mijn gevoel een eeuwigheid duurde. Maar ineens kwam van haar de vraag "Meen je dat nou? Hoe kun je nu

al weten dat je van me houdt? Zeg me eerlijk, hou je van me, of ben je verliefd op me?" Nu moet ik erbij vertellen dat ik die opmerking maakte nadat we al een paar weken met elkaar berichtjes hadden uitgewisseld en erachter was gekomen dat zij een sprankelende en frisse persoonlijkheid had, die mij bijzonder aansprak. Inderdaad was ik in de tussentijd bijzonder door haar gecharmeerd geraakt. Ik had er niet op gerekend dat zij op mijn opmerking in zou gaan en moest zelf even nadenken wat ik op haar vragen moest antwoorden. Zoals ik al zei: ik vond haar al direct een mooie meid vanaf het moment dat ik haar foto zag. Maar ik wou eigenlijk niet te diep erop ingaan. De sociale media die ik tot op dat moment kende stonden niet echt bekend om hun diepgang. Uiteindelijk besloot ik het erop te wagen en antwoordde: "Ja, natuurlijk. Anders zou ik het niet zeggen". Daarop kreeg ik bijna onmiddellijk drie smileys terug. We praatten nog even verder en wisselden emailadressen uit, zodat we op messenger verder konden praten.

We spraken elkaar bijna elke dag en na ongeveer drie maanden vroeg zij me of ik haar een keertje wou komen opzoeken, om persoonlijk kennis te maken. Voor zover dat mogelijk was via deze moderne communicatiemiddelen, was ik intussen stapelverliefd geworden, dus ik stemde daarmee in. Ik zou een paar maanden later, tegen het einde van het jaar, twee weken naar Mexico komen. Intussen bleven we elkaar spreken op Messenger en nadat ik de vluchtgegevens van het reisbureau had gekregen, gaf ik deze aan haar door. Wel had ik voorzorgsmaatregelen getroffen voor het geval dat Natasha mij toch een loer wou draaien. Ik had een georganiseerde reis geboekt met veel mogelijkheden tot eigen tijdsindeling.

Die eerste keer kwam ik als eenling in het reisgezelschap 's avonds aan in Mexico-stad, en daar zat zij aan de zijkant op me te wachten, samen met haar ouders. Zij was toen 21 jaar oud en woonde nog bij haar ouders, wat in Mexico wel vaker voorkwam bij vrijgezelle meiden van haar leeftijd. Ik was 38 en had door de jaren heen al flink wat levenservaring opgebouwd. Natuurlijk moest ik met het reisgezelschap mee, maar ik nam toch een paar minuten de tijd om haar en haar ouders uitgebreid te begroeten. Ik zag in de blik van haar vader dat hij niet blij was een dergelijke oude vent te zien, die zijn dochter het hof maakte, maar hij zei daar niets over. In plaats daarvan gaf hij me, nadat ik eerst Natasha met een stevige omhelzing had begroet en haar moeder zo hartelijk mogelijk begroet had, een ferme handdruk. Ik beloofde Natasha dat ik haar de volgende ochtend zou bellen en vertrok met het reisgezelschap naar het hotel dat zich in het centrum bevond, in wat de Mexicanen de Zona Rosa - de Rosse buurt - noemden.

2.

De volgende dag stond een groepsbezoek aan een museum op het programma, maar ik werd al vroeg gebeld door Natasha. Of ik iets samen met haar wou doen, de stad verkennen. We zouden in het centrum blijven, samen met haar ouders naar het Zócalo gaan. Dit Zócalo was een plein waaraan het presidentiële paleis lag. Maar eerst kon ik een laat ontbijt nemen. Een dergelijk ontbijt bleek in Mexico heel anders te zijn dan in Nederland. Behalve yoghurt, fruit en omeletten aten Mexicanen ook graag complete warme maaltijden, zoals gekookte groenten en vlees van de bakplaat. Na het ontbijt ging ik terug naar mijn kamer om mijn koffers verder uit te pakken. Ik was de avond van aankomst bekaft en had het uitpakken daarom uitgesteld tot die ochtend. Natasha zou pas een paar uur later komen, dus had ik tijd genoeg voor het uitpakken. Eenmaal hiermee klaar ging ik naar beneden. Ik besloot om een sigaret op te steken, mijn eerste van de dag. Ik nam een flinke hijs en werd weer een beetje licht in mijn hoofd; ik was totaal vergeten dat de buitenlucht door de grote hoogte ijler was dan ik gewend was in Nederland. Het hotel had buiten een trap van drie of vier treden, en ik besloot om op een van de treden te gaan zitten om mijn sigaret op te roken. In heel Mexico gold trouwens een algemeen rookverbod in alle gebouwen die publiek toegankelijk waren.

Nadat ik mijn sigaret had uitgemaakt ging ik weer naar boven en belde naar het nummer dat Natasha mij gegeven had. Zij nam zelf op en vertelde dat zij zeker nog anderhalf uur nodig zouden hebben, mits het verkeer niet al te druk was. De meeste Mexicanen nemen het niet zo nauw met afspraken; als je bijvoorbeeld om twee uur afspreekt, dan komen ze meer dan regelmatig pas om half drie of zelfs om drie uur op de afgesproken locatie aan.

Niet zelden was het drukke verkeer daar een van de oorzaken van, maar ook de gelaten inborst van de Mexicanen droeg daaraan bij. Sluiteringstijden van winkels en instanties werden echter strikt nageleefd. Dit in beschouwing genomen, had de Mexicaan in het algemeen een mentaliteit die kan worden omschreven als *Wat vandaag niet kan, komt morgen wel*. Men zou dit een Bourgondische levensstijl kunnen noemen die ook in België en Zuid-Nederland voorkwamen, ware het niet dat de Zuid-Nederlander en de Belg een veel groter plichtsbefef kenden. Hoe dan ook, het enige dat ik in de tussentijd kon doen was wachten, in en om het hotel rondhangend. Dit betekende dat ik in mijn kamer op het kingsize bed naar CNN lag te kijken, in het restaurant op zijn tijd een kop koffie dronk of op de trap buiten een sigaret zat te roken. Uiteindelijk kwam zij, samen met haar ouders, om half vijf bij het hotel aan. Het liep tegen etenstijd en we spraken af om eerst naar het *Casa de los Azulejos*, het betegelde huis, te gaan. Daar was een winkel van Sanborns gevestigd, een Amerikaanse winkelketen die vergelijkbaar was met Vroom & Dreesmann, inclusief een restaurant. Het Casa de los Azulejos bevond zich, net als het presidentiële paleis, in het Zócalo dat samen met de Zona Rosa het stadscentrum vormde. Beiden verschilden echter van elkaar door de samenstelling; terwijl de Zona Rosa voornamelijk bestond uit restaurants, bars, clubs en hotels, had het Zócalo in plaats van bars en clubs meer officiële instanties en een uitgebreid park, het Alameda. Verder lagen er in het Zócalo enkele musea, terwijl de Zona Rosa meer galeries had.

Rond half zeven 's avonds kwamen we, na een beetje te hebben rondgereden op zoek naar een parkeerplaats, aan bij het Casa de los Azulejos. Voor Mexicaanse begrippen